

„Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju ovcu koja se izgubila“ (Luka 15:6)

Pastiri na drevnom Istoku su po povratku sa pašnjaka brojali svoje stado, spremni da odmah potraže ovcu kad primete da neka nedostaje. Hrabro su se kretali i kroz pustinju, pa čak i noću, ne bi li pronašli onu koja je zalutala.

Ova Isusova parabola priča je o gubitku i ponovnom nalaženju, o ljubavi pastira koji primećuje da mu nedostaje jedna ovca, uporno je traži, pronalazi i zato što je iscrpljena i uplašena, možda i ranjena, podiže na svoja ramena. On je vraća na sigurno, a zatim ispunjen radošću poziva susede da mu se pridruže u slavlju.

„Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju ovcu koja se izgubila.“

Ova priča nosi tri snažna motiva: **izgubiti se, pronaći, slaviti.**

Izgubiti se. Dobra vest je da Gospod ide u potragu za onima koji su izgubljeni. I mi se često izgubimo u pustinjama koje nas sustižu ili u kojima smo primorani da živimo, a ponekad se u njih i sami sklonimo: u pustinje napuštenosti, marginalizacije, siromaštva, nerazumevanja, nejedinstva. Pastir nas traži i tamo, čak i ako ga izgubimo iz vida – On će nas opet pronaći.

Pronaći. Zamislimo neumornu potragu pastira kroz pustinju – prizor koji snažno dotiče srce. Lako možemo osetiti radost i pastira i pronađene ovce, jer taj susret donosi sigurnost posle izbegnute opasnosti. „Pronaći“ je ovde čin božanske milosti.

Slaviti. Pastir okuplja prijatelje i deli s njima svoju radost, kao što to čine i junaci u dve parabole koje slede – o izgubljenom novčiću i o milosrdnom ocu^[1]. Ovim nas Isus uči da je radost dar koji se uvećava deljenjem i da nas zajedničko veselje oslobađa od iskušenja da sudimo drugima. Svi smo mi oni koji su „ponovo nađeni“.

„Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju ovcu koja se izgubila.“

Ova Reč života poziva nas na zahvalnost za milost kojom nas Bog lično obasipa. Radost i zajedništvo koje se rađaju u susretu s Njim slika su jedinstvo u kojem nema podela na „pravednike“ i „grešnike“, nego postoji samo zajednička sreća zbog ponovnog susreta.

Kjara Lubih piše: „To je poziv da razumemo Božje srce, da verujemo u Njegovu ljubav. Imamo sklonost da merimo i računamo; ponekad pomislimo da i Božja ljubav prema nama može da oslabi. [...] Ali Božja

logika nije kao naša. On nas uvek čeka – i svaki put kada Mu se vratimo, pa makar to bilo i bezbroj puta – donosimo Mu neizmernu radost.“^[2]

„Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju ovcu koja se izgubila.“

Ponekad možemo mi biti ti pastiri, čuvari jedni drugih, koji s ljubavlju traže one koji su se udaljili od nas, od našeg prijateljstva, od naše zajednice, tražeći marginalizovane, izgubljene, malene koje su životna iskušenja odgurnula na rub društva.

„Neki učenici su dolazili na nastavu tek povremeno“, ispričala nam je jedna nastavnica. „U slobodno vreme odlazila sam na pijacu blizu škole nadajući se da ću ih sresti, jer sam čula da tamo rade kako bi zaradili nešto novca. Jednog dana ih je zaista ugledala. Bili su iznenađeni što sam ih lično potražila, i dirnuti kada su shvatili koliko su važni za celu školsku zajednicu. Ubrzo su se vratili redovnom pohađanju nastave – i to je bilo pravo veselje za sve.“

Priredili Patricija Macola i tim Reči života

^[1] Up. Lk 15:8 i 15:11.

^[2] K. Lubik, *Reč života*, septembar 1986.